Nora, Leo och enhörningens sju färger

Mamma och pappa

Den här boken tillhör

_____

Välkommen till den här exempelboken! Den är gjord precis som din egen blir, av fotona och valen som visas intill, och visar hur en berättelse från Saga till dig kan se ut. Bläddra, läs och föreställ dig ditt barn som hjälten i sin egen saga.

Det var en varm morgon när Nora ritade i sin bok vid björkskogen. Hon ritade en regnbåge med bågar som var breda och glada. Bredvid henne övade hennes bästa vän Leo en dans. Han snurrade, stampade och bugade.

Pricken nosade bland prästkragarna. Plötsligt stannade hunden. Svansen stod rakt ut.

"Vad har du hittat?" frågade Nora.

Bakom en björk tittade ett litet djur fram. Det hade horn, hovar och en lång man – men manen var nästan vit som dimma.

"En enhörning!" viskade Leo.

Den lilla enhörningen tog ett försiktigt steg fram. I pannan glittrade ett silvrigt horn. Men svansen var gråvit, och ögonen såg ledsna ut.

"Jag heter Glim," sa den med en liten röst. "Min färg försvann i natt. Utan mina sju färger kan jag inte hitta hem till Regnbågskullen."

I gräset låg en rund ask med sju tomma färgfack.

Nora öppnade asken. "Vi kan fylla den! Jag tycker om att rita färger."

"Och jag kan leta snabbt," sa Leo.

Pricken buffade försiktigt på Glims hov. Då viftade enhörningen lite på sin bleka svans.

På askens lock syntes en tunn silvertext: RÖD, ORANGE, GUL, GRÖN, BLÅ, INDIGO, VIOLETT.

Nora pekade mot en rönn med röda bär. "Vi börjar där! Röd är lättast."

Leo pekade åt andra hållet, där orange blommor lyste. "Nej, orange först. Det är närmare!"

"Jag såg rönnen först," sa Nora.

"Men jag hade den bättre planen," sa Leo.

Glim sänkte huvudet. Pricken slutade vifta på svansen.

"Ska jag följa Nora eller Leo?" frågade enhörningen.

De båda vännerna drog efter andan. Ingen av dem visste vad de skulle svara.

"Du ska följa mig," sa Nora.

"Nej, mig," sa Leo.

"Jag vet hur man blandar färg," fortsatte Nora.

"Och jag vet hur man hittar vägar," sa Leo.

Orden kändes plötsligt hårda, fast de bara letade efter färger. Glim kröp ihop i gräset. Pricken lade framtassen på färgasken och gav ett litet pip.

Nora tittade på asken. Sju tomma fack väntade sida vid sida.

Hon mindes sin teckning. En regnbåge blir inte fin av bara en färg.

"Förlåt," sa hon tyst. "Vi kan välja tillsammans."

Leo nickade. "Och turas om att bestämma."

Först fick Nora välja. Hon ledde vägen till rönnen. De röda bären hängde som små lampor mellan löven.

"Inte plocka alla," sa Leo. "Fåglarna kanske vill ha dem."

Nora nickade och höll färgasken under en låg gren. Leo rörde försiktigt vid ett bär. En röd gnista flög ut, virvlade i luften och landade i första facket.

Poff! Facket fylldes med skimrande rött.

En röd slinga rann genom Glims man.

"Det kittlar!" skrattade enhörningen.

Pricken skällde ett glatt litet skall. Nu såg vägen vidare mindre svår ut.

Nu var det Leos tur att bestämma. Han såg en smal stig mellan vallmoblommorna.

"Följ mina danssteg," sa han. "Ett hopp, två steg, vänd!"

Nora skrattade och försökte härma honom utan att trampa på blommorna. Pricken skuttade efter, med öronen fladdrande.

Vid stigens slut lyste en enda orange vallmo extra starkt. Leo böjde sig fram och gjorde en mjuk bugning.

En orange virvel flöt från blomman ner i askens andra fack.

"Två!" ropade Nora.

Glims svans fick en orange strimma. En bit bort glänste något gult i solen, som om det väntade på dem.

Det gula gömde sig högt uppe i en solros vid en liten trädgård. Nora kunde nå den, men hon såg att blomman lutade över en smal bäck.

"Jag håller dig i handen," sa Leo.

Nora tog hans hand och sträckte fram färgasken med den andra. Glim lyfte mulen mot solrosens varma kronblad.

Ett gult ljus droppade som honung ner i tredje facket.

"Tack," sa Nora och klev tillbaka på stigen.

Leo log. "Bra att vi var två."

Glims man glimmade nu röd, orange och gul. Men framför dem blev skogen grön och tät.

I den gröna skogen fanns många nyanser: ljusgröna blad, mörkgröna barr och mjuk mossa. "Vilken är rätt?" undrade Leo.

Nora satte sig på huk. Hon tog fram sin ritbok och ritade mossans små bågar. "Den här gröna känns snäll," sa hon.

Leo höll undan två grenar så att en solstråle nådde marken.

Där ljuset mötte mossan steg en grön gnista upp. Den dansade en liten sväng, nästan som Leo, och landade i fjärde facket.

Glim stampade glatt med hoven.

"Fyra färger," sa enhörningen. "Nu börjar jag känna igen vägen hem."

Sedan kom de till en klar bäck. Himlen speglade sig i vattnet, men när Leo försökte fånga det blå med handen rann färgen undan.

"Vänta," sa Nora. "Vi behöver inte ta vattnet. Vi kan låta färgen komma till oss."

De stod alldeles stilla vid bron. Pricken satte sig också, ovanligt tyst. Glim drack en klunk ur bäcken.

Då gjorde en fisk en ring på ytan. Den blå himlen krusade sig, lossnade som en liten glittrande droppe och föll i femte facket.

"Det var din idé," sa Leo.

Nora log. "Men vi stod stilla tillsammans."

Fem fack lyste nu i asken. Men det började bli sen eftermiddag, och ett moln seglade över kullen.

"Indigo är mörkare än blått," sa Nora och tittade på sin ritning.

Leo pekade mot molnets skugga på de grå stenarna. "Där finns en färg mellan blått och lila!"

De klättrade upp på den lilla stenbacken. Vinden drog i Leos lockar och i Glims bleka hår.

När molnet gled förbi, blinkade en djup indigofärgad gnista fram ur skuggan. Nora och Leo höll asken tillsammans.

"Sex," sa Glim hoppfullt. "Bara violett kvar."

De letade vid violerna. De tittade under ormbunkar och mellan stenar. Nora ritade små lila streck i sin bok för att tänka, medan Leo prövade att dansa runt i en stor cirkel.

Men det sjunde facket förblev tomt.

"Kanske tappade jag violett så långt bort att vi inte hinner," sa Glim.

Nora kände en liten klump i magen. Leo satte sig bredvid henne på en sten.

Då hördes ett ivrigt fnysande.

Pricken hade nosen mot marken och svansen viftade fort. Hunden följde ett doftspår bort från violerna, mot björkskogen.

"Pricken vet något!" sa Leo.

Pricken sprang inte fort. Den nosade noga: ett steg, ett stopp, ett nytt sniff. Nora, Leo och Glim följde tätt efter.

Vid samma björk där de först hade mötts krafsade Pricken bland löven. Där, under ett litet löv, glödde något som en kvällsstjärna.

"Violett!" ropade Nora.

Leo öppnade färgasken. Nora höll den stadigt. Pricken petade försiktigt bort lövet med nosen.

En violett gnista steg upp och landade i det sista facket.

Alla sju färger lyste tillsammans. Glims man och svans flammade i en mjuk regnbåge.

"Ni hittade mig igen," sa enhörningen till Pricken.

Färgasken sjöng ett litet kling! Över ängen växte en riktig regnbåge fram, från björkskogen hela vägen till Regnbågskullen.

Glim dansade ett hopp, sedan två små skutt. "Nu kan jag hitta hem!"

Nora gav Leo sin ritbok. På sista sidan ritade de tillsammans: en röd båge, en orange, en gul, en grön, en blå, en indigo och en violett.

Pricken fick en röd bärkvist att bära som pris och viftade så svansen nästan blev suddig.

"Vi turades om," sa Leo.

"Och Pricken hittade det sista," sa Nora.

Glim följde regnbågen hemåt, medan de tre vännerna vinkade i kvällsljuset.

Nora, Leo och enhörningens sju färger

När Nora, hennes bästa vän Leo och hunden Pricken hittar en liten enhörning utan färger, bestämmer de sig för att hjälpa den hem. Men först måste de lära sig att leta efter regnbågens sju färger tillsammans – och lita på Prickens nos när den sista färgen verkar vara borta.

sagatilldig.se